

Μὲ τῶν σαῖτιῶν τὸ πλῆθος
 Τὸ κατήντησε νεκρόν.
 Τοῦτο φρόνιμο τὸ κρίνεις;
 Τάχα κάμωμα καλόν;
 Ἀχαλίνωτο ὃ ἀφίνης
 Τὸ παιδί σου τὸ τρελόν;
 Διὰ τί δὲν τό παδεύεις
 Σὰν μητέρ' ἀληθινὰ,
 Μόνον ὅλο τὸ χαϊδεύεις
 Τὸ τυφλὸν παντοτινά;
 Ἢ λοιπὸν τὸν σωφρονίζεις
 Τὸν ἐχθρόν μας τὸν κοινόν,
 Ἢ, θεά μου, ἂν ὀρίζης,
 Νὰ κλαυθῶ 'ς τὸν οὐρανόν.

~~~~~

7. Νέρι, Νέες, ὅσοι εἶσθε,
 Τί τὸν Ἔρωτα φοβεῖσθε;
 Δὲν εἶν' πλέον φοβερός.
 Ὅτι ὅλα του τὰ βέλη
 Στὰ πολύπαθά μου μέλη
 Τὰ ξετίναξ' ὁ σκληρός.
 Δὲν τὸν ἔμεινε κοντάρι·
 Δὲν τὸν ἔμεινε δοξάρι.
 Δὲν τὸν ἔμεινε φωτιά.